

ния, въ които е изпадалъ нашиятъ народъ, Славейковъ никога не се е уповавалъ другиму, освѣнъ пакъ на самия народъ. Знаино е, какъвъ ядъ е възбуждало у него изроденото русофилство на нѣкои негови приятели — едва ли то не е поразило у него прѣкалено русофобство. Въ негови очи обидно и унижително е било за цѣль народъ да се очаква неговото освобождение като милость и даръ отъ другою, — да се очаква други да дарятъ на народа онова, което дой самъ може и трѣбва да извоюва, за да го цѣни по-късно.

П. К. Яворовъ.

Бѣжанци.

Азъ често виждамъ изъ градътъ,
По всѣки пѣтъ и кръстопѣтъ,
На Македония чадата:
Отъ старци чакъ до младенци,
Все нови гости — бѣжанци,
Завареници на сждбата.

Всрѣдъ пламъка на скжпъ имотъ
Избавили единъ животъ,
Тѣ вихромъ идатъ: — бѣсни хали
Задъ Рила кършатъ въ тоя часъ
Гори, вѣковенъ сънь отспали,
И падатъ листи между насъ.

. . . Ей старецъ прѣгърбавенъ тукъ
Повелъ невръстния си внукъ,
По чуждитѣ врати се вира,